

Mažoji kultūros sostinė pakvietė į Sūduvių amatų šventę

Eglė MIČIULIENĖ

Ši šeštadienį prie Paežeriu dvaro rūmų buvo surengta jau tradicija tapusi Sūduvių amatų šventė.

Po to, kai į renginį suvažiavusius žmones pasveikino Vilkaviškio rajono Suvalkijos (Sūduvos) kultūros centro-muziejaus direktore Jurgita Morozaitė bei šventės iniciatorė, muziejiniukė edukatorė Aušra Muzevičienė, į sceną vieni po kitų ėmė lipti įvairūs atlikėjai.

Kaip žinia, šis metais Paežerai buvo paskelbti mažajai Lietuvos kultūros sostine. Tad į šventę nuspresta pakvieti ir astovus iš kitų šių metų mažajų kultūros sostinių. Iš Punių, Labanoro, Palūšės ir Ukrinų atvykę svečiai į Suvalkiją atvežė ir po dalelė savo krašto kultūros – kas šokių, kas dainų ar pasakų, o kas ir savo amatą pristatė. Be abejø, atvykti nepasididžiavę džukai, aukštaičiai, žemaičiai mūsų krašto žmones taip pat kvietė apsilankytį jų mažosiose kultūros sostinėse, įvertinti tų regionų grožį ir kultūrą.

Pakoncertuoti į Paežerius atvyko ir Lietuvos sveikatos mokslo universiteto tautinių šokių ansamblis „Ave Vita“, net iš Krasnoznamensko (Lazdynų) rajono atvažiavo Dobrovolsko (Pilkalnio) vaikų lietuvių folkloro ansamblis „Malūnėlis“. Nuotaičią šventės dalyviai skaidrino ir vinentiniai atlikėjai: Vilkaviškio kultūros centro folkloro ansamblis „Lankupa“, liudiauskų šokių kolektyvas „Lelija“, Vilkaviškio vaikų ir jaunimo centro tautinių šokių studija „Vyžele“ bei muzikos mokyklos kanklininkės.

Na, o atokiai nuo visų artistų šūrmuliuvo amatinių, bendruomenių astovai ir jų versly pažiūrėti, gabumų įvertinti ir galbūt ką įdomesnio išsigyti atkeliau žmonės.

Amatų kieme galėjai pamatyti, kaip audžiamos juostos, vejamos virvės, liejamos žvakės, kaip iš laikraščių galima nusipinti krepši, kaip kalviai karštą geleži kala, bat-siuvys siuva šlepėtes.

Ypač gausiai į amatų šventę šiemet susirinkę keramikai prisivežė gausybę molio vazų, puodelių, angelų, švypinių ir kitų įvairiausių dirbinii. Kaip ir visuomet, netrūko rankdarbių, mezginų, nérinių, o romantiskai nusiteikusieji galėjo išsigyti netgi

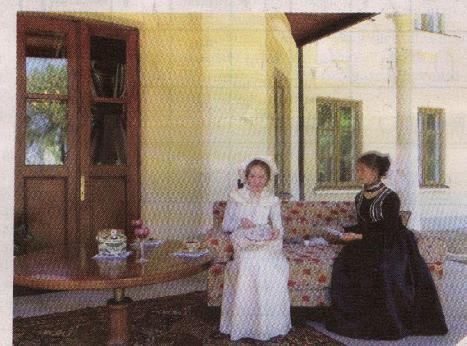

▲ Rūmu kieme smagiai šélo šokėjai.

Autorės nuotr.

▲ Audėjas iš Punios mokė austi juostas.

▲ Dvaro panelės užsiémė siuvinėjimu – kaip dvariškėmis ir dera.

▲ Vaikų džiaugsmas – dvaro taksys.

vėjyje linguojančią sapaną gaudyklę.

Netruko ir bitininukų: jie ne tik prekiavo įvairiausiomis gėrybėmis iš bičių produktų, bet atgabeno parodytį ir bitininystes priemonių, ir net imitacinių bičių avilių stikline sieňele, per kurą buvo galima stebėti visą bitelių darbo procesą.

Čia pat vaizdu ir kvapais viliojo maisto gaminių: pagal senolių receptūrą kepta duone, pyragai, suriai, kumpiai ir lašinukai. Smaliūnams pardavėjai siūlė šakotio ar šimtalapi, o visas gėrybes galėjai užsigerti obuolių gira ar ekologiskų žolelių urbata.

Viena didžiausių traukos vietų buvo dvaro virtuve – medžių šakose linksmai kadaruojančios keptuvės lildyti ilgametę virėjų patirtį. Svečiai su malonumu ragavo bulvinius blynus, žuviennes, šiupininius sriubos,

kugelio ar silkes su karštomis bulvėmis.

Pavalgiusieji smalsai žvalgesi po „Rakandynę“, kur ant šiaudų kūlių riogsojo seni lygintuvai, geldos, kubiliai, liktarnos, sviesto muštuviai ir kiti senoviniai įrankiai.

Netoliese, dvaro ukyje, žvingavo arklys,

▲ Kalviai atsigabeno ne tik priekalą, bet ir tikras dumplės.

▲ Medžiuose kybančios keptuvės rodė kelią į dvaro virtuve.

bukavo įdomiausiai veisių balandžiai, kudakavo kuoduotos ir kitaip „mandros“ vištoto.

Taigi kas kuo norėjo, tuo ir užsiémė. Vienas svečius keitė kirti, mat šventę Paežeriuose tėsesi ilgal – nuo pietų iki paties vakaro.